

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput LIV. De diversis motibus naturæ & gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

nes suas mortificet, atque nulli creaturæ, privato amore concupiscens inhæreat.

CAPUT LIV.

De diversis motibus naturæ & gratiæ

I. **F**ili, diligenter adverte motus naturæ & gratiæ: quia valde contraria & subtiliter moventur: & vix, nisi a spirituali & intimo illuminato homine, discernuntur.

Omnes quidem bonum appetunt, & aliquid boni in suis vel factis prætendunt, ideo sub specie boni mali falluntur.

Natura callida est, & multos trahit, illaqueat & decipit, & se semper pro fine habet.

Sed gratia simpliciter ambulat, ab omni specie mali declinat, sollicitas non prætendit, & omnia pure propter Deum agit, in quo & simpliciter requiescit.

2. Natura invite vult mori, nec premi, nec superari, nec subelli, nec sponte subjugari;

Gratia vero studet mortificationi propriæ, resistit sensualitati, quærit subjici, appetit vinci: nec propria vult libertate fungi; sub disciplina amat teneri, nec alicui cupit dominari: sed sub Deo semper vivere, stare, & esse; atque propter Deum omni humanæ creaturæ humiliter parata est inclinari.

Natura pro suo commodo laborat; & quid lucri ex alio sibi proveniat, attendit:

Gratia autem, non quid sibi utile & commodum sit, sed quod multis proficiat, magis considerat.

Natura libenter honorem, & reverentiam accipit: Gratia vero omnem honorem, & gloriam Deo fideliter attribuit.

3. Natura confusionem timet, & contemptum: Gratia autem gaudet pro nomine Jesu contumeliam pati.

Natura otium amat, & quietem corporalem: Gratia vero vacua esse non potest, sed libenter amplectitur laborem.

Natura quærit habere curiosa & pulchra, abhorret vilia & grossa: Gratia vero simplicibus delectatur & humilibus, aspera non aspernatur, nec vetustis refugit indui panis.

Natura respicit temporalia, gaudet ad lucra terrena, tristatur in damno, irritatur levi injuriæ verberibus.

Sed gratia attendit æterna, non inhæret temporalibus, nec in perfectione rerum turbatur, neque verberibus durioribus acerbatur, quia thesaurum suum & gaudium in cœlo, ubi non perit, constituit.

4. Natura cupida est, & libertatis accipit, quam donat, amat propria & privata.

Gratia autem pia est, & contenta in paucis, vitat singularia, contenta in paucis, *beatius dare* judicat, quam accipere.

Natura inclinatur ad creaturas, ad carnem propriam, ad vanitates & discursus.

Sed virtutibus mundum fringit publicis. 5. Natura habet ad sensum. Sed solari, natura vi. Natura & contentis factis aut mitem p & mundum dona. Gratia rit; Deum nec ar rjis de ad aff deser

Sed

Sed gratia trahit ad Deum, & ad virtutes, renuntiat creaturis, fugit mundum, odit carnis desideria, restringit evagationes, erubescit in publico apparere.

5. Natura libenter aliquod solatium habet externum, in quo delectetur ad sensum.

Sed gratia in solo Deo quaerit consolari, & in summo bono super omnia visibilia delectari.

Natura totum agit propter lucrum & commodum proprium, nihil gratis facere potest, sed aut aequale, aut melius, aut laudem, vel favorem pro benefactis consequi sperat; & multum ponderari sua gesta & dona concupiscit.

Gratia vero nil temporale quaerit; nec aliud praemium, quam Deum solum, pro mercede postulat; nec amplius de temporalibus necessariis desiderat, nisi quantum hoc sibi ad affectionem aeternorum valeant deservire.

6. Natura gaudet de amicis multis & propinquis, gloriatur de nobili loco, & ortu generis; arridet potentibus, blanditur divitibus, applaudit sibi similibus.

Gratia autem & inimicos diligit, nec de amicorum turba extollitur, nec locum, nec ortum natalium reputat, nisi virtus major ibi fuerit.

Favet magis pauperi, quam diviti, compatitur plus innocenti, quam potenti, congauget veraci, non fallaci;

Exhortatur semper bonos meliora charismata æmulari, & Filio Dei per virtutes affimilari.

Natura de defectu & molestia cito conqueritur.

Gratia constanter fert inopiam.

7. Natura omnia ad se reflectit, pro se certat & arguit.

Gratia autem ad Deum cuncta reducit, unde originaliter emanant, nihil boni sibi adscribit, nec arroganter præsumit; non contendit,

nec

nec suam sententiam aliis præfert!
sed in omni sensu & intellectu æter-
næ sapientiæ ac divino examini se
submittit.

Natura appetit scire secreta, &
nova audire; vult exterius appare-
re, & multa per sensus experiri;
desiderat agnosci, & agere, unde
laus, & admiratio procedit.

Sed gratia non curat nova, nec
curiosa percipere; quia totum hoc
de vetustate corruptionis est ortum,
cum nihil novum & durable fit su-
per terram.

Docet itaque sensus restringere,
vanam complacentiam & ostentatio-
nem devitare, laudanda & digne
miranda humiliter abscondere, &
de omni re, & in omni scientia uti-
tatis fructum, atque Dei laudem
& honorem quærere.

Non vult se, nec sua prædicari,
sed Deum in donis suis optat bene-
dici, qui cuncta ex mera charitate
largitur.

R 4

8. Hæc

8. Hæc gratia, supernaturale lumen, & quoddam Dei speciale donum est, & proprie Electorum signaculum, & pignus salutis æternæ; quæ hominem de terrenis ad cœlestia amanda sustollit, & de carnali spiritualem efficit.

Quanto igitur natura amplius premitur & vincitur, tanto major gratia infunditur, & quotidie novis visitationibus interior homo secundum imaginem Dei reformatur.

CAPUT LV.

De corruptione naturæ, & efficacia gratiæ divinæ.

I. **D**omine Deus meus, qui me creasti ad imaginem & similitudinem tuam, concede mihi hanc gratiam, quam ostendisti tam magnam, & necessariam ad salutem; ut vincam pessimam naturam meam, trahentem ad peccata, & in perditionem.

Sentio enim in carne mea legem pec-